

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γιαννάκης άρχισε τὰ κλάματα...

— Είσαι πολύ κακή, Μηλιά, πού με πικραίνεις έτσι!... ελεγε στην αδελφή του. Ξέρεις καλά, πώς δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω... Μὰ γιατί θέλεις νὰ πάρουμε πάλι τούς δρόμους καὶ νὰ πάθουμε τὰ ἴδια;... Ἄ! κακή Μηλιά!... Δὲν μ' αγαπᾶς λοιπὸν, δὲν με λυπᾶσαι;

Καὶ ὁ Γιαννάκης βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο σκουπίζοντας τὰ δάκρυα πού τρέχανε ἀπ' τὰ μάτια του...

Στὸ μάθημα ὁ κ. Γκαζὶ παρατήρησε τὴν μελαγχολία τῶν παιδιῶν καὶ τὰ ρώτησε τί εἶχαν.

— Νά! Αὐτὴ ἡ Μηλιά... θέλει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ! φώναξε θυμωμένος ὁ Γιαννάκης, πρὶν ἀκόμα ἡ αδελφή του τεῦ κἀνὴ νόημα νὰ σωπάσῃ...

— Δὲν τὸ πιστεύω! εἶπε χαρακτηριστικὰ ὁ κ. Γκαζὶ. Ἡ Μηλιά εἶνε πολὺ φρόνιμο κορίτσι καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κἀνὴ τέτοια ἀστεία!... Ἀλήθεια, Μηλιά... εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ φανῆς τόσο ἀχάριστη καὶ ν' ἀφήσης ὅσους σὲ ἀγαποῦν καὶ νὰ φύγῃς;

— Κι' ἐσεῖς;... Κι' ἐσεῖς λοιπὸν με λέτε ἀχάριστη; εἶπε ἡ Μηλιά, πού με βία κρατοῦσε τὰ δάκρυα. ὦ! Ἄν ξέρατε πόσο με λυπεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!...

— Τότε λοιπὸν, μείνε! εἶπε ὁ κ. Γκαζὶ.

— Δὲν μπορῶ, κύριε, ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

— Μήπως σᾶς ἀνακάλυψε πάλι κανεὶς ἀπ' τὸ Πλωμανάκ καὶ σᾶς ἔστειλε γράμματα;

— Ὅχι. Κανεὶς δὲν ξέρει πὼς εἴμαστε ἐδῶ...

— Τότε λοιπὸν, Μηλιά, φαίνεται πὼς θὰ εἶσαι κακὸ κορίτσι... Στενοχωρεῖσαι στὴ Λάνδη καὶ νομίζεις πὼς θὰ διασκεδάσῃς καλύτερα στὸ Παρίσι. Δὲν λυπᾶσαι τοῦλάχιστον τὸν ἀδελφὸ σου; Δὲν θυμᾶσαι τί τραβήξατε στὸ πρῶτο σᾶς ταξεῖδι, πού λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ὁ καυμένος ὁ Γιαννάκης μέσα στὸ δάσος;

— Γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι! Μή... Σᾶς ἐξορκίζω! φώναξε ἡ Μηλιά, κάνοντας μιὰ ἰκετευτικὴ χειρονομία.

Ἐπειτα σηκώθηκε ὀρθία καὶ βγήκε ἀπότομα ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, Γιαννάκη, τί ἔπαθε ἡ αδελφή σου; ρώτησε ὁ κ. Γκαζὶ με ἔκπληξι.

— Δὲν ξέρω, κύριε, ἀπάντησε ὁ μικρός. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἀκριβῶς μαλλώσαμε πάλι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Φαίνεται ὅμως ὅτι στὸ βάθος κι' αὐτὴ δὲν θέλει νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ μ' εὐχαρίστησι... Ἴσως μάλιστα νὰ λυπᾶται πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ μένα... Σήμερα δὲν ἔφαγε τίποτε καὶ φοδᾶμαι μήπως ἀρρωστήσῃ...

Ὁ κ. Γκαζὶ τότε σκέφτηκε λιγάκι καὶ εἶπε σοβαρὰ:

— Ἄκουσε, Γιαννάκη. Ἐδῶ κάτι τρέχει... Κἀνὴ κρύβεται... Προσπάθησε νὰ τὸ μάθῃς κι' ἔλα νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως...

Καὶ σὲ λίγο ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, ὁ κ. Ντουμάν ἔμαθε ὅτι θὰ φύγετε;

— Δὲν ξέρω.

— Θὰ πάω τότε μόνος μου νὰ τὸν ρωτήσω...

* * *

Περάσανε ἀκόμα τρεῖς-τέσσερες μέρες καὶ θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἡ παιδρότης εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Λάνδη, πρὶν ἀπ' τὰ παιδιά...

Ὁ Ζοζὸ δὲν ἔδειχνε πειὰ τὰ κάτασπρα δόντια του. Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔπαιζε πειὰ με τὰ σκυλιά... Καὶ δικαίως! Γιατί νὰ παίξῃ, ἀφοῦ ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ τὰ χωριζότανε γιὰ πάντα;... Συχνὰ πήγαινε στὸ δάσος μόνος του. Ξαπλωνότανε κάτω στὸ χῶμα καὶ τότε ἔμενε ἐκεῖ συλλογισμένος καὶ σιωπηλὸς κι' ἄλλοτε πάλι ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του μέσα στὴ χλόη κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρὰ, γιὰ τὰ τόσα ὠραῖα πράγματα πού θ' ἀφῆνε σὲ λίγο...

Τοῦ φαινότανε πὼς γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τὴν ὠραία λίμνη τοῦ δάσους, ἡ ὁποία τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ γινότανε κατάχρυση ἀπ' τὸν ἥλιο, πού ἔλεγεσ ὅτι ἔγερνε γιὰ νὰ λουσθῇ στὰ νερά της... Ἡ πάπιες φώληζαν μέσα στοὺς σχίνους κι' ἀκούγες τὰ ἀτέλειωτά τους πᾶ! πᾶ! πᾶ!...

ὦ! Τί ὠραῖα, τί θαυμάσια πού ἦσαν ὅλ' αὐτά! Ἄρα γὰρ τὸ Παρίσι θὰ ἦταν τόσο μεγάλο, θὰ εἶχε τόσα πωλιὰ;...

Μὰ τί νὰ εἶχε πάθει ἔξαφνα ἡ Μηλιά καὶ ἦταν τόσο σκεπτικὴ;... Γιατί δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τίποτα στὸν ἀδελφὸ της; Τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες φαινότανε ἀρρωστη καὶ ἡ μαγεῖρισα δὲν τὴν εἶχε καταφέρει νὰ φάῃ οὔτε ραγοῦ με πατάτες, γιὰ τὸ ὁποῖο τρελλαινότανε...

Ὁ κ. Ντουμάν δὲν τοὺς μιλοῦσε πειὰ καὶ μιὰ μέρα πού τὸν συνήντησε ἡ Μηλιά ἔξω στὸ προαύλιο, τὸν ρώτησε με φωνὴ πού ἔτρεμε:

— Μήπως λάθσατε, κύριε, καμμιά ἀπάντησι ἀπ' τὸ Παρίσι;

— Κάτι πολὺ βιάζεσαι!... τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος ἀσθηρὰ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ φοδᾶμαι μήπως σᾶς ἐιςχλῶ...

— Σὲ παρακαλῶ νὰ κυτᾶς τὴ δουλειά σου!...

Καὶ τῆς γύρισε τὰ νῶτα καταθυμωμένος.

Τὸ ἄλλο πρῶτ', κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κ. Γκαζὶ.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ οἰκοδιδάσκαλος.

Ὁ Γιαννάκης μπῆκε σιγά-σιγά κι' ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα.

— Τί τρέχει;

— Ἐχω νὰ σᾶς πῶ νέα, κύριε...

— Λέγε...

— Γιά τὴν αδελφή μου.

— Τί; Σοῦ εἶπε τὸ μυστικὸ της;

— Ὅχι... Μ' ἀκοῦστε ὅμως τί μοῦ συνέβη χτὲς τὸ βράδυ. Τὴν ὥρα πού ἀνέβηκα νὰ κοιμηθῶ, ἡ Μηλιά ἦταν στὸ κρεβάτι, με τὰ μάτια κλειστά.

Γι' παράξενα ὅμως πού κοιμότανε!...

Τὰ μάγουλά της κατακόκκινα, τὰ χέρια της ζεστά καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα... Φαινότανε πολὺ ἀνήσυχη καὶ γύριζε τὸ κεφάλι πότε ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ' ἐκεῖ... καὶ μιλοῦσε σάν νὰ ἦταν ξύπνια... «Μὰ, κυρία — τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ — ὁ κύριος εἶπε πὼς θέλει νὰ μείνουμε ἐδῶ... Ὅχι, ὄχι, νὰ φύγετε... Δὲν θέλει ξένους στὴ Λάνδη...» Καὶ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, φαινότανε νὰ ὑποφέρῃ τόσο πολὺ, ὥστε τὴν σκούνησα ἐπίτηδες γιὰ νὰ ξυπνήσῃ...

» Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια της, μὰ δὲν μ' ἐγνώρισε καὶ εἶπε σιγά-σιγά: «Θὰ φύγω, κύριε. Μὴ μᾶς διώχνετε... Μάλιστα, κυρία... Θὰ σᾶς ἀκούσω...» Ἐπειτα τὴν πῆρε πάλι ὁ ὕπνος... Σήμερα τὸ πρῶτ' δὲν σηκώθηκε. Ἡ κυρία Πολυξένη λείπει πὼς ἔχει πυρετό... Ἐγὼ, μόλις εἶδα τὸ παράθυρό σας ἀνοιχτό, ἔτρεξα νὰ σᾶς τὰ πῶ... Τί λέτε γι' αὐτά;

Ὁ κ. Γκαζὶ δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἐβᾶλε πάλι τὸν Γιαννάκη νὰ τοῦ τὰ διηγηθῇ ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ εἶδε ὅτι δὲν εἶχε ἀλλάξει οὔτε λέξι. Αὐτὸ ἐσημεινε ὅτι ὅλα ὅσα ἔλεγε, ἦσαν ἀληθινά. Ἐπειτα τὸ παιδί ποτὲ δὲν ἔλεγε ψέματα.

— Πήγαινε τώρα, Γιαννάκη, καὶ πρόσεξε νὰ μὴν πῆς σὲ κανέναν, ἀπολύτως, ἐκεῖνα πού μοῦ διηγήθηκες... Μὰ σὲ κανένα... καταλαβαίνεις;

— Οὔτε στὸν Ζοζὸ, πού εἶνε τόσο λυπημένος;

— Οὔτε στὸν Ζοζὸ!

— Τί λέτε σεις, κύριε... Νομίζετε ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ μείνουμε ἐδῶ;

— Πολὺ πιθανόν! Φτάνει νὰ κρατήσῃς πιστὰ τὸ μυστικὸ σου...

— Ἐννοια σας, κύριε. Θὰ εἶμαι βουθὸς σάν τὰ ψάρια, πού οὔτε κελαῖδουν, οὔτε γαυγίζουν, οὔτε μιλοῦν...

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ἡσυχος πειὰ, γιὰτὶ εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν κ. Γκαζὶ, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο πολὺ πιὸ εὐθυμος ὅ-

πὸ πρὶν, πὸ μὴκε...

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὴν κουζίνα, οἱ ὑπηρετές ἔλεγαν μεταξύ τους:

«Ἡ Μηλιά εἶνε ἄρρωστη... Ὁ κύριος φώναξε τὸ γιὰ τὸ... Ἡ κυρία Πολυξένη εἶνε ἀνήσυχη, γιὰτὶ ἀγαπάει πολὺ τὸ κορίτσι, ὅπως τὸ ἀγαποῦμε κι' ἐμεῖς ὅλοι... "Ὅταν ἦρθε ὁ γιατρός, ὁ κύριος φώναξε τὴν κ. Πολυξένη, κλεισθήκανε κ' οἱ τρεῖς τους στὸ δωμάτιο καὶ τὰ εἶπαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα».

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ κ. Ντουμάν καὶ ὁ κ. Γκαζὶ περπατοῦσαν στὸ δάσος καὶ συνωμιλοῦσαν:

— Γιά πές μου, φίλτατε Γκαζὶ, ἐσὺ πὸ εἶσαι τόσο καλὸς καὶ τόσο δίκαιος... Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ Μηλιά;

— Εἶνε ἓνα πολὺ καλὸ κορίτσι, πὸ σὰς ἀγαπάει καὶ σὰς σέβεται.

— Τότε, λοιπὸν, γιὰτὶ θέλει νὰ φύγη;

— Ποιὸς ξέρει τί σπουδαῖο λόγο θὰ ἔχη... Μὰ μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ φύγη, κύριε Ντουμάν. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται... Ἐγὼ μάλιστα ἔχω τὴν πεποίθησι, πὸς ἀπ' τὴ λύπη πὸ θὰ σὰς ἀφήσει, ἄρρώστησε...

Καὶ ὁμως, αὐτὸ πὸ κάνει καὶ θέλει νὰ φύγη, μοῦ φαίνεται ἀκατανόητο...

— Πηγαίνετε νὰ τὴν δῆτε καὶ νὰ τῆς μιλήσετε μὲ τὴ συνηθισμένη σας καλωσύνη... Νὰ εἰσθε βέβαιος πὸς θὰ τὴν συγκινήσετε καὶ θὰ τὴν κάνετε νὰ σὰς δεῖξη ὅλη τὴν ἀγάπη πὸ σὰς ἔχει...

— Κι' ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμα νὰ φύγη;

— Αὐτὸ θὰ μὲ ἐκπλήξη πολὺ...

— Ἐσεῖς ἀσφαλῶς κάτι θὰ ξέρετε, φίλτατε Γκαζὶ, γιὰ νὰ μιλάτε ἔτσι... Ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ...

— Δὲν ξέρω τίποτε τὸ θετικό, κύριε Ντουμάν... Καὶ ὅταν ἀμφιβάλλω γιὰ κάτι, προτιμῶ νὰ μὴ μιλῶ καθόλου...

— Τὸ ξέρω, καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα σὰς ἐκτιμῶ...

— Λοιπὸν, ἀκούστε με... Ἄς γυρίσουμε στὸ σπίτι. Ἐσεῖς θὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε τὴ Μηλιά κι' ἐγὼ θὰ σὰς περιμένω ἐπὶ βιβλιοθήκη... Σὺμφωνοί;

Ὁ κύριος Ντουμάν ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ ἀποροῦσε κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν συγκίνησι πὸ δοκίμαζε ἐκεῖνη τὴ στιγμή... Φαίνεται πὸς τὸ πατρικό του αἶσθημα γιὰ τὴν Μηλιά ἦταν πολὺ μεγαλύτερο, ἀπ' ὅ,τι φανταζότανε...

Ἡ κυρία Πολυξένη ἦταν στὸ δωμάτιο τῆς ἀσθενοῦς... Ἄμα εἶδε τὸν κύριό της, σηκώθηκε ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς ἔγνεψε νὰ σιωπῆσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ θέσι της... Ἡ Μηλιά ἄνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια της καὶ μόλις εἶδε τὸν κ. Ντουμάν σκυμμένο ἀπάνω της, ψιθύρισε σιγὰ-σιγὰ:

— Ἄ! Τί ὠραία πὸ εἶνε τὰ ὄνειρα καμμιὰ φορὰ... Νὰ, αὐτὴ τὴ στιγμή ὄνειρεύομαι πὸς εἶνε κοντά μου ὁ κύριος... πὸ τῶρα... τόσο μὲ ἀποστρέφεται...

Ὁ κύριος Ντουμάν δὲν τῆς ἀποκρίθηκε οὔτε λέξι. Ἐπῆρε μόνο τὸ χεράκι της, πὸ ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τῶσφιξε στὸ δικό του.

— Ἄ! κρατήστε με, κύριε... εἶπε τὸ κορίτσι, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του... ὦ! Μὴ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω...

— Ὅχι! Ὅχι!.. Μὴ φοβάσαι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ἐπὶ ὕστερα ἔγινε σιωπὴ. Ἐντωμεταξὺ, τὸ πρόσωπο τῆς Μηλιάς εἶχε ἀλλάξει ἔκφρασι.

— Γιὰτὶ μᾶς διώχνετε; ρώτησε τόσο σιγὰ, πὸς μόλις μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ ψέμα, Μηλιά; Ὅχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια... Μείνε, παιδί μου. Σ' ἀγαπῶ πολὺ... Ἐσὺ, τὸ ξέρω, δὲν μ' ἀγαπᾶς πειὰ καὶ θέλεις νὰ φύγῃς...

Δυὸ λευκὰ χεράκια τότε κουλουριάστηκαν γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ κ. Ντουμάν κι' ἓνα κεφαλάκι, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά, ἀκούμπησε στὸν ὤμο του...

— Σὰς ἀγαπῶ σὰν τὸν πατέρα μου, κύριε!... Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας...

Καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μηλιάς κυττάζανε τῶρα ὀλάνοιχτα τὸν κύριό της, ὁ ὁποῖος φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ φλογισμένο της μάγουλο καὶ τὴν ξάπλωσε πάλι στὸ προσκέφαλό της... Ἡ κίνησις αὐτὴ ἐξύπνησε ἐντελῶς τὴν ἄρρωστη...

— ὦ! κύριε, ψιθύρισε... Μὲ συγχωρεῖτε πὸς τόλμησα νὰ κάνω αὐτὸ πὸς ἔκανα...

— Ἀπεναντίας, σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἦθελα ὁμως νὰ ἤξερα ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι θέλω νὰ σὲ διώξω...

Ὁ κύριος Ντουμάν μιλοῦσε πολὺ σοβαρά.

Ἡ Μηλιά σιωποῦσε κατὰχλωμη.

— Ἀποκρίσου λοιπὸν... θέλω νὰ μάθω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Στὴ στήλῃ αὐτὴ θὰ δημοσιεύονται τακτικὰ τὰ καλύτερα ποιήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν λογιῶν εἰς τοὺς ὁποῖους παραδίδεται ἡ στελλομένη στὸ «Μπουκέτο» συνεργασία.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

Τὴν ὥρα, πὸς χωρίζαμε —τοῦ Μάη τὸ στερνὸ δεῖλι—
μὲ τὴ λαχτάρα τοῦ φιλιῦ σου πῆρα ἐγὼ ἀπ' τὰ χεῖλη
τ' ἀγνὸ σου χαμογέλιο τὸ δειλὸ,
μαζὺ μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὸς θὰ ξαναγυρίσης,
μιὰν ἀνοιξιὰτικὴ αὐγὴ. Προτοῦ μὲ χαιρετήσης
μοῦ πῆρες σὺ τὸ δάκρυ τὸ θολό.

Κι' ἔτσι εἶδα μὲ χαμόγελο νὰ σβύνουν ἓνα-ἓνα
τὰ βράδρια τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὅσα εἶχα μαζεμένα
ὄνειρα —παληές μου ζωγραφιές—
κι' ἀπειρους τὸ φθινόπωρο μὲ γέλιο εἶδα θανάτους
στὴν πλάσι τὴν ὀλόχαρη ν' ἀπλώνουν τὰ φτερά τους
καὶ μύριες νὰ νεκρώνουν ὠμορφιές.

Μὲ χαμογέλιο δέχτηκα βορρηᾶδες, χιόνια μπόρες
καὶ τίς ἀτέλειωτες νυχτιές καὶ τίς θλιμμένες ὥρες
μὲ γέλια τίς ἐπέρασα κι' αὐτές.

Τὸ Μάρτη ὄλο σὲ πρόσμενα καὶ τὸν Ἀπρίλη ἀκόμα
κι' ὅσα πικρὰ παράπονα κι' ἂν βκῆκαν ἀπ' τὸ στόμα
τὸ γέλιο μου δὲν τῶσβυσαν ποτέ.

Καὶ νά! τὸ στερνὸ ἀπόβραδο τοῦ Μάη πάλι ἀχνοσβύνει
κι' ἀφθαρτο τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη μου ἔχει μείνει,
τὸ χαμογέλιο μου τῆς προσμονῆς,

μὰ ὁ χρόνος κλεῖ καὶ ξέχασες νάρθης, ἀγαπημένη,
μάταια ἀγιαντεύω ἀπ' τὴν αὐγὴ μιὰ στράτα ρημαγμένη,
—ἀλλοίμονο!— δὲν φαίνεται κανεὶς...

(Κηφισιά, 1935)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Χαρὰ τῶν πονεμένων μου ματιῶν
ἦσουν ἐσὺ, μελαχροινὸ μου ἀστέρι
μὰ κάποια μοῖρα σ' ἔδιωξε μακριὰ
χωρὶς κοντά μου νὰ σὲ ξαναφέρῃ.

Περνᾶν τὰ χρόνια, φεύγουν οἱ καιροὶ
πετᾶ ἡ ἀνοιξί, τὸ καλοκαίρι,
φθινόπωρο ξεπρόβαλε βαρὺ
χειμῶνας, παγωνιά μὲ τ' ἀγριοκαίρι.

Τ' ἀηδόνια παρατᾶνε τὴ φωλιὰ
καὶ φεύγουν τρομαγμένα σ' ἄλλα μέρη
ξεχάστηκαν τὰ χάρδια, τὰ φιλιὰ
ξεχάστηκες κι' ἐσὺ, παληό μου ταῖρι.

Ἄδεια ἡ ζωὴ χωρὶς καμμιὰ χαρὰ
περνᾶ καὶ μόνο ἔχει πειὰ ἀπομείνει
στὰ πονεμένα στήθη ἡ συμφορὰ
χωρὶς ἐλπίδα· ἔσβυσε κι' ἐκεῖνη.

Κι' ἔτσι περνᾶ ἡ ζωὴ μου ἡ στερνὴ
προσμένοντας τὸ θάνατο μὲ πόνο
πὸς ἦσουν παληὰ μου ἀγάπη μακρινὴ;
Χάθηκες μὲς τὸν καταλύτη χρόνο.

Δ. Κ.

ΝΑ ΚΑΡΤΕΡΗΣ

Νὰ καρτερῆς! Κι' ἡ προσμονὴ νὰ σ' ἐμψυχώνη!
Νὰ καρτερῆς! Κι' ὄλο νὰ λές: «Θὲ νάρθη ἡ Μέρα
τοῦ λυτρωμοῦ!» Κι' ἡ σκέψις σου νὰ σὲ μεθᾶνε
κι' ἡ φαντασία σου νὰ πετᾶ στὸν αἰθέρα...

Νὰ καρτερῆς! Κι' ἀτράνταχτος νὰ μένης πάντο
σὰ βράχος δυνατὸς ἀνάμεσα στὶς μπόρες
στὶς φουρτοῦνες στὶς θύελλες καὶ στὶς φοβέρες.
Καὶ νὰ λές: «Ἰως ἀργοῦν νὰ περάσουνε ἡ ὥρες...»

Νὰ καρτερῆς! Κι' ὄλο νὰ λές μὲς στὴν ψυχὴ σου:
«ὦ Σὺ, Ἄγια Μέρα, τυλιγμένη στὰ μαγνάδια,
κι' ἂν εἶσαι χίμαιρα, ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω
νὰ μὲ λυτρώσῃς ἀπ' τὰ Δαντικὰ σκοτάδια...»

ΑΓΓ. Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ